

Ngày 14-01-1974

Sư phụ nói:

-Độ chúng sanh không chỉ dùng lời nói, mà phải tu đạt đến chỗ vô hình trung cảm hóa được người, chứ không phải “lấy cái gì đó” để hoằng pháp.

Pháp sư Độ Luân:

-Đúng vậy, dùng pháp vô vi, không dạy bằng lời. Hiện nay tôi muốn làm việc gì thì tôi cũng có thể làm được, thí dụ: tôi muốn chỗ tôi đang ở là thành phố San Francisco không bị động đất, thì không bị động đất, không phải là đất không động, mà do tôi khiến cho đất không động. Trước kia tôi ở Hồng Kông, có trận cuồng phong sắp thổi đến, tôi làm cho nó thổi ở ngoài khơi, cách 20 dặm Anh. Khi tôi còn là Sa Di có quỷ, thần, rồng, hồ ly đến quy y. Bây giờ tôi có một số đệ tử người Mỹ, dù cho tôi đánh họ, mắng họ, họ cũng không bỏ tôi mà đi.

-Tu hành phải tu tới chỗ nói được thì làm được, nói như thế nào thì phải làm như thế ấy. Còn phần tôi, tôi không nói là tôi đang làm gì cả, người ta thấy tôi hoặc nghe tôi nói một vài câu, họ cảm động; sau khi tôi đến Đài Loan, Đài Loan cũng tương đối được an ổn.

-Đó là đức hạnh của Hòa thượng cảm hóa được mọi người, những điều ấy tôi chưa nói được với ai, vì gặp được tri kỷ nên mới thổ lộ. Tôi đến nước Mỹ, là do Lục Tổ Đại Sư bảo tôi đến, pháp tự của tôi là Độ Luân, pháp danh là An Từ, Hòa thượng Hư Vân đặt tên tôi là Tuyên Hóa.

-Khi tôi ở Cổ Sơn cũng đã từng gặp Hòa thượng Hư Vân. Tôi là người tu khổ hạnh, một chữ cũng không biết, không biết thuyết pháp, không biết gì cả.

-Hòa thượng quá khách khí, xưa nay vốn gọi đó là **vô sở đắc**, tu hành không phải dựa trên văn tự mà phải có đức hạnh mới độ chúng được. Lục Tổ Đại Sư một chữ không biết, công phu mà tôi có được là nhờ trì chú Lăng Nghiêm và chú Đại Bi, lúc gặp việc gì nguy cấp phải dùng đến, không cần phải niệm từ đầu tới cuối, chỉ niệm một vài câu hoặc một chữ trong đó cũng có thể cảm ứng, tùy theo tình huống mà dùng câu cần thiết:

-Tôi chỉ niệm Phật, khi gặp việc gì chỉ cần niệm một câu A Di Đà Phật là được.

-Tôi vốn ưa giúp người, nhưng vì giúp người mà bị nhiều sự hủy báng. Mặc dù vậy, lòng lợi tha của tôi cũng không thối chuyển, nếu đem đầu tôi chặt đi, tôi cũng vui vẻ bằng lòng. Ai chửi mắng tôi, tôi cũng xem đó là lời ca tiếng hát; ai đánh tôi cũng như đánh vào vách, vì tôi muốn hàng phục thiên ma, ngoại đạo.

-Ngài chính là Bồ Tát.

-Ngài là đại A La Hán, chúng ta sớm đã biết nhau, mấy chục năm không gặp, bây giờ lại được trùng phùng. Tuy nói vậy nhưng thật ra chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi.

*-Ngài vừa đến, tôi đã biết trước Ngài là ai; tâm Bồ Tát **định gặp tức là gặp**.*

-Phàm có tướng đều hư vọng. Nếu thấy các tướng là phi tướng tức là thấy Như Lai.

-Ấy vẫn còn là sắc tướng, dù sao tướng vô hình có được cũng do tu luyện từ tướng hữu hình mà ra.

-Mượn giả để tu chơn

-Những gì mắt thấy được thì vẫn còn sanh diệt, những gì mà tai nghe được cũng như vậy

-Thỉnh Hòa thượng trụ thế lâu hơn, trong chỗ vô hình Ngài hộ trì cho tôi hoàng pháp.

-Lần này tôi muốn rời cõi Ta Bà, không ngờ bị tín chúng giữ lại.

-Đến – không từ đâu đến; đi – không từ đâu mà đi.

-Tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, - đến đi tự tại

Pháp sư cười nói:

-Ngài không đi, bởi vì tôi chưa đến; bây giờ tôi đến rồi thì Ngài lại càng không được đi. Ngài phải trụ thế lâu hơn để cho thế giới hòa bình. Chúng ta mỗi người ở mỗi nơi, làm việc riêng của mình. Xin Hòa thượng đem tinh thần giúp tôi hoàng pháp lợi sanh, hàng phục mà, thuyết phục ngoại đạo.

-Còn như bây giờ chúng ta đang nói đến chuyện hoàng pháp; không thể mang cái gì ra để hoàng pháp, mà phải tu đạt đến chỗ cảm hóa người một cách vô hình. Đến như kẻ xấu trông thấy cũng khởi lòng tin, không cần dùng lời nói.

-Đúng vậy, đúng vậy! Hồi tôi ở Mỹ, nhiều người giàu có đến chùa tôi cũng không tiếp chuyện, nhưng họ vẫn khởi tâm kính ngưỡng, ấy gọi là “động” cũng đại chuyển pháp luân, “tĩnh” cũng đại chuyển pháp luân; động tĩnh không hai, tĩnh động là một.

Sư phụ cười, Pháp sư Độ Luân cũng cười, Pháp sư ngửa bàn tay đưa cho Sư phụ xem, Sư phụ cũng ngửa bàn tay đưa cho Pháp sư xem. Hai người cùng mỉm cười hiểu ý nhau.

Sư phụ nói:

-Tôi không định nói điều gì cả, nhưng vì Ngài nói nên tôi mới nói, không cần phải nói nhiều lời.

-Tôi không nói gì cả. Pháp sư Tạng Độ thấy sư phụ ngồi từ sáng đến chiều, tỏ ý:

-Hòa thượng ngồi lâu quá rồi!

-Chính Ngài mới ngồi lâu đấy chứ.